

no. Iz za časa rimskih cesarjev ni nihče tako preganjal vere kot sovjeti.

Tako delajo komunisti, drugače tam, kjer so na vladi in drugače tam, kjer je do grenki kruh opozicije. So pa še druge razlike. Zato se marsikateri inozemski komunist, ki spozna ruske razmere, razočaran vrne. Pred kratkim smo navedli ameriškega inženirja Taudula, ki je šel v Rusijo kot navdušen komunist, a se je vrnil po treh letih kot nasprotnik komunizma.

Švicar o Rusiji.

In »Ruskij gol.« z dne 8. decembra l. l., stran 2, navaja po listu »Bund« poročilo nekega Švicarja, ki o Rusiji tako-le poroča: »Način vladanja v Rusiji je popolnoma nespameten. Tam ne gospoduje socializem, marveč grozno trinoštvo. Kar sem tam videl, me je v višji meri razočaralo. Nisem videl niti enega človeka, da bi se iskreno smejal. Vsi žalujejo in trpijo. Povsod vlada mrklo nezadovoljstvo, katerega vsa gorečnost oblasti ne more zatreti. Bomba je gotova, da počí, kar se more zgoditi v poljubnem trenutku. V Rusijo ne prihaja niti ena inozemska knjiga ali časopis, a Rusija razširja v izobilju svoj agitatorični tisk po celem svetu. V tem tisku se brez pridržka hvali delo trinoštva, ki je dalo ruskemu narodu

edino dobro — umirati od lakote. Bil sem priča, kako so delavci jedli v državnih jedilnicah. Gnusilo se mi je, ker to, kar se je predlagalo delavcem, ni bilo primereno niti za pse«. Tako se glasi poročilo očividca.

Madžar o Rusiji.

V listu »Novij put« se popisujejo utisi nekega Madžara Raula L. o Rusiji. Doma je bil aktivni komunist. Dne 15. septembra 1931 je prišel v Rusijo. Tam je imel več služb in je užival vse prednosti inozemskega privilegirane komuniste. Pa delo sovjetske oblasti je ubilo v njem vero v komunizem. Ni mu več bilo ostati v Rusiji, razočaran se je vrnil. Popisuje, kako ubožno živijo delavci v Rusiji in da »vstajajo gladni od mize«. Piše tudi, da prvo, kar inozemec posebno opazi v ruski vasi, je velika vernost kmečkega ljudstva. A tudi v mestih ljudstvo cerkve, ki so še ostale, številno obiskuje.

To so poročila zrelih mož-komunistov, ki so sami na sebi občutili ukrepe sovjetske oblasti. Zato so njihova poročila verodostojna. Naši ljudje naj bodo previdni! Naj ne nasedajo plačanim, nezrelim agitatorjem in marksističnim listom, ki na povelje Moskve opisujejo sovjetsko oblast v samih rožnatih barvah!

otrok sirotišnice čč. šolskih sester; ljudje so bili navdušeni ob lepem nastopu najmanjših. In še zadnje nedeljo božičnica ljudskošolskih otrok; tako so lahko bili starši ponosni na svoje otroke, ko so videli, kaj njihova deca vse zmore.

Znamenitosti iz življenja gobavcev.

Pred kratkim je opozorila »Zveza narodov« javnost, da je njen statistični urad baš ugotovil, da imamo sedaj na svetu že deset milijonov gobavcev in da živi od teh danes že okoli 15.000 v raznih evropskih državah, iz česar razvidimo, da se gobavost širi, namesto da bi se omejevala. Znano je tudi, da so si vsi narodi v Evropi že uvedli svoja lastna taborišča gobavcev.

Tudi stara Avstrija je imela že tako zavetišče v Metkoviču ob Neretvi v Dalmaciji, kjer so zbirali predvsem Dalmatince, kateri poznajo to bolezen kot »falkadina«. — V Jugoslaviji imamo tudi tako taborišče v bližini Sarajeva. Stalež teh nesrečnežev nam sicer ni znan, toda govorilo se je pred nekaj časom, da je neki gobavec ušel iz taborišča in dva dni blodil okoli mesta in so ga šele potem zopet ujeli.

Dosedaj tvorijo glede gobavcev edino le še Slovenci izjemo, kajti iz vse zgodovinske dobe še ne poznamo niti enega primera, da bi bila gobavost napadla kakega Slovenca, k čemer pripomore očividno naše zdravo podnebje v alpskem pasu, dasi imajo tudi drugi kraji take ugodnosti, pa vendar podležejo čisto tej bolezni.

Gobavci so zelo uporni ljudje. Brali smo že večkrat, da so se v Romuniji zaradi slabe prehrane spuntali in grede kar nad zdravnike in stražarje, ako jim ti ne nudijo potrebne olajšave v njihovem težkem položaju.

Dočim je pa znano, da se mnogo evropskih misijonarjev, med temi je tudi nekaj Slovencev, posveča omiljenju usode gobavcev, nam vendar nihče ne pove niti besede o načinu zdravljenja te bolezni in čujemo vedno le isto jadno novico, da proti gobavosti vsa narava in vsa znanost ne ve in ne pozna nobenega učinkovitega leka, ter bi po takem tudi znani ljudski rek, da nudi narava za vsako človeško bolezen svoj poseben lek, tudi postal popolnoma jalov.

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Rupert v Slov. gor. V našem Sv. Rupertu v Slov. gor. je pa stopilo na plan osveženo in pomlajeno prosvetno društvo »Slomšekov tabor«. Zadihalo je novo življenje in osvežilno vpliva na vso faro. Že na ustanovnem občnem zboru se je prijavilo čez 100 članov. V dokaz aktivnega delovanja in velike požrtvovalnosti uprizaro naše društvo na Novega leta dan popoldan po večernicah prekrasno igro »Vrniteve«. Igra se bo vršila v zasebnih prostorih gospoda Krajnc Franca, mesarja in posestnika istotam,

kateri je dobrohotno odstopil svoje prostore društvu brezplačno v uporabo.

Slovenska Bistrica. Na novega leta dan bo po večernicah v »Hotelu Beograd« uprizaritev božičnega misterija: Henrik, gobavi vitez.

Slovenska Bistrica. Zadnji mesec nam je dvorana hotela Beograd pokazala številno lepih prireditev, tako nastop mladice slovenjebistriške pevškega društva »Zvonček« s pevskimi točkami, govorom in ljudsko igro »Tihotapec«. Bila je to tipično svojska prireditev. Za 8. december smo praznovali Marijanski dan z izvencerkveno prosiavo, ki je pokazala lepo tiho delo katoliške mladine, stopajoče za vzori Brezmadežne. Želimo, da bi se osmotedecmberska prosiava vsako leto obhajala. Teden pozneje je sledila božičnica

Božič so obhajali Italijani na abesinskem bojišču zelo skromno.

Vojaški duhovniki so opravili službo božjo na frontah, kjer je bilo mogoče. Vojakom so razdelili darove. V italijanski luki Masava ob rdečem morju je bila polnočnica.

S kakimi močmi so razpolagali Abesinci v zadnjih bojih na severu?

V zadnjih bojih na severu so sodelovale čete rasa Kase, rasa Sejuma in vojnega ministra rasa Mulugete. Ti boji so se vršili med jezerom Abangi in Amba Alogi, južno od Makale. Vse abesinske čete na omenjenem področju štejejo 100 tisoč mož. Čete okoli Desija, kjer je abesinski gene-

Očetov greh.

I.

Pri Zvoniku v Podkrajju sta bila dva krojača v šteri. To sta bila posebna možaka.

Mojster je bil velik in širok kakor divji mož. Gosti, sivi lasje so mu štrleli na vse strani, kakor od vihre razdejana njiva lanu; čez usta pa so mu visele mogočne ruse. Moral je biti že kaj čez petdeset let. Pisal se je Jurij Močilnik, ljudje pa so mu rekli: mojster Krištof, že zaradi tega, ker je bil tako grozne postave, še bolj pa, ker je svoje besede rad zasolil s »Krištofom«: Oj ti Krištofov štor ti!

Za pomočnika mu je bil Janez Laznik, ki so mu ljudje rekli »kranjski Janez«; pred kakimi dvajsetimi leti je namreč privandral nekod s Kranjskega pa je besede še vedno po kranjsko zavijal. Lepo rdeča lica je imel, na sredi pa droben nos; toda ta nosek je vse zvohal, kar je v treh farah naokoli dišalo ali pa smrdelo.

Tako sta Krištof in Janez vedno imela kaj govoriti, in kadar jima je novic zmanjkalo, sta se obkladala s priimki: »Ti osel!« »Bik! Vol!« »Ti mrha!« — in kdor bi ju ne poznal, bi s strahom čakal, kdaj si skočita v lase. Toda možakarja sta se zakrohotala in spogledala, kakor se dva brata bolj toplo ne moreta. Kajti rada sta se imela.

Sicer Janez ni zlahka prišel do besede. Mojster Krištof je najrajši sam govoril in jezik se mu je sukalo ko vreteno in piskal kakor hripave orgle.

»Ti Krištofov štor ti,« je dejal Janezu, »saj se s teboj ne menim. Sam s seboj govorim; tako vsaj vem, da s pametnim človekom govorim.«

Kadar jima je že vsega zmanjkalo, sta začela žvižgati in sta kar cele pol ure žvižgala pesmi in koračnice; bila sta namreč oba tudi godca.

Pri vsem tem pa sta pridno vdevala in šivala in delo jima je šlo hitro od rok. Zato so ju bili povsod veseli.

Pri Zvoniku sta bila danes prvič v šteri.

Stari Zvonik je bil vdovec in se je pred tremi leti priselil s Primorskega v ta kraj. Dolgo sivo brado je imel in bil podoben kakemu preroku iz starega testamenta. Bil je moder in pobožen mož. Posebno rad je prebiral sveto pismo. V črno platno povezano je imel tisto veliko izdajo s slikami, ki jo je dala natisniti Družba sv. Mohorja. Zato je tudi otrokom dal sama svetopisemska imena: starejši hčerki je bilo ime Marta, sinoma, ki sta bila okoli dvajsetih let, Marka in Luka, mlajši, osemnajstletni, pa Marija.

Čedni so bili vsi Zvonikovi otroci, prav posebno pa Marta. Bila je tiho in marljivo dekle — in čim bolj so se fantje ozirali zanjo, tem bolj jim je šla s poti. Ne enega ni bilo, ki bi se bil mogel pohvaliti,